

Tiše a ochotně, aneb A přece přijdou! (9.12.2010)

Každý rok na podzim kladu v práci všem kolegyním na srdce, aby s prosincem ve svých plánech ani moc nepočítaly. Ono od Mikuláše k Ježíškovi je to doopravdy jen oka mžik. A každý rok se přistihnu při tom, že kážu vodu a přitom piju víno – moje předvánoční vize vždy předpokládají, že v prosinci je o dva až tři víkendy víc než v ostatních měsících.

Když mi to dojde, začnu eliminovat. Především se pustím do chytání nápadů a plánů poletujících kolem mé hlavy. Všechny pečlivě prohlížím a zkoumám – a většinou jim pak s povzdechem přistřihnu křidélka a nacpu je do krabiček s nápisy „Po Vánocích“, „Na jaře“ či „Napřesrok“ a tiše doufám, že ostatní věci, které prostě musí být do Vánoc hotové, se zázračně alespoň z části udělají samy.

Panikařím. Píšu si sáhodlouhé seznamy všeho možného na papírky, které okamžitě ztrácím. Vytáhnu pořadač se starými recepty, kde mám napsáno, kolik čeho je potřeba na naše oblíbené recepty, a přemýšlím, které druhy jsem vlastně letos slíbila upéct. Dumám nad tím, jaké dárky jsem vlastně komu koupila a kam jsem je uložila. Plánuju, kdy kdo přijde k nám a kdy koho navštívíme my. Sestavuju jídelníček. A někde v téhle chvíli mi obvykle začne v hlavě znít semaforová Purpura a já najednou vím, že je to na dobré cestě. Že Vánoce přece přijdou. Možná nebude tak úplně naleštěno a cukroví bude, kolik stihnu upéct. Možná budu nějaké dárky dodělávat po svátcích. Možná nějaké dárky zase nenajdu. A naprosto jistě kosourci s Rozárkou stromeček očešou dřív, než pod něj Ježíšek stihne nadělit dárky.

Počkejte – kolik vlastně ještě máme víkendů do Vánoc? Jen dva? To už snad nemůžu stihnout

ani tu paniku ... Ale co! Však ony přece zase přijdou ... tiše a ochotně ...

(Náš Zvířetník, 9.12.2010)

<http://naszviretnik.net/2010/12/09/105x148-tise-a-ochotne-aneb-a-prece-prijdou/>

{fshare}